

A Fővárosi Törvényszék a Szecskay Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Kossuth Lajos tér 16–17., ügyintéző: _____ ügyvéd) által képviselt Magyar Éremkibocsátó Kft. (1054 Budapest, Szabadság tér 7.) felperesnek a dr. Számadó Tamás jogtanácsos, irodavezető és dr. Köhalmi Attila versenytanácsstag által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., hivatkozási szám: Vj/53/2013.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. évi június hó 11. napján kelt 12.K.32.091/2014/24. számú ítélete ellen a felperes által 26., az alperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2016. évi március hó 23. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes keresetét fennmaradó részében is elutasítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (azaz ötszázezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékekben eljáró hatóság külön felhívására – további 750.000 (azaz hétszázötvenezer) forint kereseti, és 2.500.000 (azaz kétfélmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes annak vizsgálatára indított eljárást a felperessel szemben, hogy a felperes 2012. szeptember 1-jét követően megsértette-e a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 6.§ (1) bekezdésének be) és bg) alpontjaiban, valamint c) és g) pontjaiban foglalt tényállással az Fttv. 3.§-ának (1) bekezdésében előírt tilalmat. Az alperes vizsgálatát 2013. november 11. napján kiterjesztette a felperes által forgalmazott valamennyi termékre. Ennek folytán az

alperes a felperes 2012. szeptember 1. és 2013. június 12. napja között alkalmazott kereskedelmi gyakorlatát vizsgálta. Beszerezte a felperes nyilatkozatát, tárgyalást tartott, és vizsgálta a felperes által az egyes termékek vonatkozásában alkalmazott reklámüzeneteket is. Mindezek eredményeként hozta meg az alperes a 2014. évi március hó 31. napján kelt 53/2013.VJ számú határozatát, melyben megállapította, hogy az eljárás alá vont felperes (a továbbiakban: felperes) 2012. november 1-jétől a fogyasztók megtévesztésére alkalmas kereskedelmi gyakorlatot tanúsított, amikor kereskedelmi kommunikációiban a „Magyar Éremkibocsátó Intézet” megnevezést alkalmazta, illetve amikor a „Magyar Éremkibocsátó Intézet” megnevezés alkalmazása mellett azt közölte, hogy egyes nemzeti pénzverdek hivatalos forgalmazója, ezáltal valótlanul állami elismertség, illetve állami háttér látszatát keltette a fogyasztókban.

A felperes továbbá akkor is tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot tanúsított – a határozat rendelkező részében írtak szerint – 2012. november 1-jétől, amikor egyes feltüntetett kereskedelmi kommunikációiban a fogyasztók megtévesztésére alkalmas állításokat tett egyes termékei korlátozott elérhetőségével és a termékek árának kedvezményes voltával összefüggésben. Az alperes megtiltotta a törvénybe ütköző magatartás folytatását és 100.000.000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte a felperest.

A határozat indokolásában megállapította, hogy az eljárás alá vont 2011-ben alakult; vizsgálta kereskedelmi gyakorlatát, hogy a reklámok mely médiumokban jelentek meg, milyen termékekre vonatkozóan, milyen kereskedelmi kommunikációt alkalmazott a felperes, és rögzítette az előzetes álláspontra vonatkozóan, valamint a tárgyaláson tett eljárás alá vonti észrevételeket is. Ezek szerint a felperes mint eljárás alá vont vitatta, hogy a hivatalosság látszatát keltette volna, német és bolgár verdei nyilatkozatokat csatolt, valamint a korlátozott darabszámra vonatkozóan előadta, hogy a vonatkozó SAP kimutatásokat be tudja ugyan csatolni, de azok terjedelme miatt az eljárás elhúzódna. Ezért azokat nem csatolta. A kedvezményes árral kapcsolatban utalt arra, hogy az egyedi termékek esetében adminisztrációs hiba folytán került a kedvezményes ár megjelenítésre, mely gyakorlatát az eljárás során megszüntette. Előadta még, hogy kollektív, azaz több darabos termékek esetén a kedvezmény csak a kollektív nyitó darabjaihoz kapcsolódó ígéret volt. A 10 napon belüli (megrendelés) visszaküldés tekintetében is nyilatkozott.

Az alperes határozatában értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, eljárás alá vonti nyilatkozatokat és reklámállításokat és megállapította, hogy a kereskedelmi gyakorlat, az eljárás alá vonti kereskedelmi kommunikációk egymással szoros összefüggésben értékelendők. Az eljárás alá vont vállalkozás állami elismertségének látszatát keltette, amikor kereskedelmi kommunikációiban a gazdasági társasági voltára utaló „Kft.” megjelölést mellőzte, amellyel a fogyasztói kereslet növelését kívánta elérni. A kedvező, engedményes ár ígérete, illetve annak közlése, hogy a kedvezményes ár csak néhány napig kerül alkalmazásra (összességében a 10 napra való utalás) azért került alkalmazásra, hogy a fogyasztót a minél gyorsabb és ezáltal esetleg megfontolatlan döntésre készítse. A korlátozott mennyiségre való utalás ugyancsak a fogyasztó minél gyorsabb megrendelésre ösztönzése érdekében került alkalmazásra és azt a látszatot is keltette, hogy a termék megőrzi értékét. Összességében e vonatkozásban azt állapította meg, hogy a felperes korlátozott számú termék kedvező áron, korlátozott ideig való hozzáférését ígérte, a fogyasztói érdeklődés serkentése érdekében. A SAP kimutatás kapcsán és csatolt verdei

igazolások tekintetében megállapította, hogy a bolgár nyilatkozat a hivatalos iratokkal szembeni elvárásoknak nem felelt meg, míg a német verde ténylegesen a korlátozottságot hitelt érdemlően nem támasztotta alá. Utalt arra, hogy a SAP kimutatást a felperes nem csatolta, ily módon annak mellőzését a felperes terhére róva megállapította az Fttv. 14.§-ára is utalással, hogy a felperes kereskedelmi kommunikációja valós tartalmát nem tudta igazolni. Ezzel kapcsolatos megállapításait a határozat 55., 129. és 130. pontjában rögzítette. Végül arra a következtetésre jutott, hogy a felajánlott kötelezettségvállalás elfogadására nem látott lehetőséget. Összességében pedig a felperesi jogsértésre figyelemmel az eltiltás jogkövetkezmény mellett a bírságszankciót látta alkalmazhatónak. A bírság összegét a határozat 147-154. pontjaiban írtak szerint határozta meg; rögzítette az enyhítő és súlyosító körülményeket, indokolta, hogy a felperes által felvetett egyes enyhítő körülményeket miért nem tartott a javára figyelembe vehetőnek, figyelemmel volt a GVH Elnökének és a Versenytanács Elnökének 1/2007. számú, a bírság mértékének meghatározásával kapcsolatban kialakult versenytanácsi gyakorlatot rögzítő Közleményében (a továbbiakban: Közlemény) írtakra is.

A felperes keresetében elsődlegesen az alperes határozatának megváltoztatását és jogsértés hiányában az eljárás megszüntetését, illetve a kötelezettségvállalás elfogadása mellett az eljárás megszüntetését, továbbá a bírság összegének visszafizetésére kötelezést kért. Másodlagosan a határozat megváltoztatásával a bírság összegének mérséklését kérte és a szankciók közötti különbséget visszafizetésére kérte kötelezni az alperest. Harmadlagosan a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Lényegében az alperes eljárási és anyagi jogi jogsértésére hivatkozott. Arra hivatkozott, hogy a hivatalosság látszatát nem keltette, e körben más vállalkozások hasonló névhasználatára utalt. Állította, hogy a reklámkommunikációkban alkalmazott névhasználat nem befolyásolta a fogyasztók üzleti döntéseit. Amikor megnevezése körében a hivatalos forgalmazó minőségre utalt, akkor ténylegesen, helyesen, a megbízhatóságra utalással tette azt. A korlátozott darabszámmal kapcsolatban azzal érvelt, hogy az alperes bolgár verdei igazolással kapcsolatos alaki kifogásai elfogadhatatlanok. Állította, hogy a német verdei igazolást a vizsgáló elfogadta, ettől indokolatlanul tért el az alperes. Hangsúlyozta, hogy saját kibocsátású termék esetében nem a kiszervezett tevékenységet ellátó verde, hanem maga hajtotta végre a korlátozást. Továbbra is sérelmezte, hogy a SAP kimutatást – amennyiben arra szüksége lett volna – az alperes nem kérte be. Megismételte az adminisztrációs hibára vonatkozó hivatkozását, továbbá azt, hogy a kollektív termékek esetében a kedvezmény a kollektív nyitott darabjaira vonatkozott. A sérelmes, illetve kifogásolt gyakorlatán, kommunikációs eszközein módosított. A bírság mértéke tekintetében felsorolta mindazon körülményeket, melyeket álláspontja szerint javára az alperes nem vett figyelembe. Okszerűtlennek tartotta a nyereséget nem eredményező árbevétel növekedést súlyosító körülményként értékelni. Állította, hogy a bírságmérték azért is jogsértő, mert a határozathozatalkor a 2013. évi nettó árbevételét a főkönyvi kivonattal igazolta, amely hitelesnek nem tekinthető. Ezért a 2012. évi hiteles nettó árbevételét kellett volna figyelembe venni. Állította, hogy az alperes nem biztosította számára a megfelelő védekezéshez való jogot, e körben különösen a SAP kivonatokra hivatkozott, mely körben utóbb kivonatos táblázatot is csatolt.

Az alperes ellenkérelmében a felperesi kereset elutasítását és perköltséget kért. Fenntartotta a határozatában foglaltakat, különös tekintettel a felperesi névhasználatra, a korlátozott darabszámra és a kedvezményes árra vonatkozóan is. Fenntartotta, hogy a reklámokban megjelenteken túl az írásbeli kommunikációk során alkalmazott egyéb körülmények is a felperesi jogsértést támasztják alá (pl. az írásbeli küldemények tekintetében alkalmazott „közlemény” szó). Összességében értékelve a felperes magatartását megállapította, hogy korlátozott számban, kedvezményes árat ígért a hivatalosság látszatát keltő intézményként. Hangsúlyozta még, hogy a felperes keresetében az alperesi eljárás során előadottakat ismételte meg, melyekre határozatában választ adott.

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát részben, a korlátozott darabszámra vonatkozó állítás kapcsán tett jogsértés megállapítása és a bírság tekintetében hatályon kívül helyezte és e körben az alperest új eljárásra kötelezte. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felek közötti pernyertesség-pervesztesség aránya közel azonos, ezért akként rendelkezett, hogy felmerült költségeiket maguk viselik. Végül a felperest a kereseti illeték részbeni viselésére is kötelezte. Indokolásában leszögezte, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324.§-ának (2) bekezdés a) pontja alapján járt el, tekintettel az 1/2011. (V.9.) KK véleményben írtakra is, mely szerint a közigazgatási határozat felülvizsgálatát a fél jogszabálysértésre hivatkozással kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre is hivatkozhat, illetve arra, hogy az alkalmazott jogszabályt a hatóság tévesen értelmezte. E körben tehát azt vizsgálta, hogy az alperesi határozathozatal során eljárási, avagy anyagi jogi jogsértésre került-e sor, avagy sem. A felperesi kereseti kérelem és alperesi ellenkérelem keretei között vizsgálódva megállapította, hogy az alperes határozatában a névhasználat, hivatalosság látszatának keltésével kapcsolatos megállapításai tekintetében sem eljárási, sem anyagi jogsértést nem követett el. Megállapította azt is, hogy a kedvezményes ár tekintetében levont jogi következtetések is megfelelőek, a határozat e körben tett megállapításaival egyetértett. Hangsúlyozta, hogy mind a névhasználat, mind a hivatalosság látszatával, illetve a kedvezményes ár alkalmazásával kapcsolatos következtetéseket az alperes a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ának (1) bekezdése szerint helyesen megállapított tényállás alapján vonta le. Egyetértett az alperessel abban, hogy nem önmagában a felperesi névhasználat („Magyar Éremkibocsátó Intézet”), hanem a hivatalosság látszatának egyéb körülményekkel való együttes keltése valósította meg a súlyos felperesi jogsértést. A felperesnek a más nemzeti pénzverdék hivatalos forgalmazójaként felhozott érvei kapcsán leszögezte, hogy az alperes nem vitatta, hogy ezen pénzverdék hivatalos forgalmazója a felperes, azonban névhasználatát összekapcsolva a reklámkommunikációval, állami háttér sugalmazásával megtévesztette a fogyasztókat. Leszögezte, hogy az érintett piacot is megfelelően határozta meg az alperes, és nem kellett vizsgálni az állami háttérrel rendelkező éremkibocsátókat, egyéb vállalkozásokat és reklámállításaikat a felperesi jogsértés megállapításához. A kedvezményes ár tekintetében azt hangsúlyozta, hogy a termékért fizetendő ár alapvető tulajdonsága annak, ezért a fogyasztó döntését érdemben befolyásolja, amennyiben kedvezményes árra vonatkozó ígérettel találkozik. A reklámüzenetek az ár időbeli korlátozottságát is sugalmazták, 10 napos megrendelési határidőre történő utalás is volt, amelyek együttesen azt sugallták, hogy a kedvezményes ár csak azonnali, vagy igen rövid

időn belül tett megrendelés esetén érvényesül. Egyes reklámok tekintetében pedig a felperes a jogsértést elismerte; az adminisztrációs hibából fakadó tévedés azonban nem mentesít a jogsértés következményei alól.

A korlátozott darabszám tekintetében elfogadta a felajánlott SAP kimutatások perbeli csatolását, és az alperesnek azzal kapcsolatos érvelését, hogy a táblázatok még nem zárják ki annak lehetőségét, hogy a későbbiekben milyen után gyártásra kerül sor, elvetette. Azzal egyetértett, hogy az alperesnek nincs olyan kötelezettsége, hogy az eljárása során az eljárás alá vont által hivatkozott, de nem csatolt bizonyíték körében elfogadó vagy elutasító nyilatkozatot tegyen, azonban úgy ítélte meg, hogy a becsatolt táblázatok alapján mód lehet a felperesi magatartás korlátozott darabszámmal kapcsolatos eltérő értékelésére. Megítélése szerint az alperesnek kell először értékelnie a SAP kimutatást, a felperesi SAP-rendszerből nyert adatok hitelességét. A kimutatások hitelességének vizsgálata után teheti meg megállapításait az alperes, és ily módon a felperes védekezéshez való joga nem csorbulhat. A bírsággal kapcsolatos alperesi megállapításokat lényegében helyesnek találta, azonban miután eljárási szabálysértés okán – a tényállás részbeni felderítetlensége okán – a korlátozott darabszám tekintetében az alperesi határozatot részben hatályon kívül helyezte, a bíróság vonatkozásában is a hatályon kívül helyezésről rendelkezett. Az volt az álláspontja, hogy a korlátozott darabszámmal kapcsolatos esetleges eltérő alperesi értékelés kihatással lehet a bíróság mértékére is.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az ítélet keresetet elutasító rendelkezésének a megváltoztatását kérte oly módon, hogy a bíróság terhére nem állapít meg jogsértést, a kötelezettségvállalási nyilatkozatát elfogadja, és a versenyfelügyeleti eljárást megszünteti. Egyben kérte a már megfizetett bírságnak az alperes által a részére való visszafizetésére kötelezést is. Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a másodlagos kereseti kérelemnek megfelelően a bíróság összegének mérséklésével, és az alperesnek a már kifizetett bírság és a mérsékelt bírság közötti különbözet visszafizetésére kötelezését. Harmadlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesi határozat további rendelkezéseinek a hatályon kívül helyezését kérte a számára kedvező döntések helybenhagyása mellett. A bíróság mérték tekintetében enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy huzamosabb ideje jogszerűen végezte tevékenységét; csekély súlyú volt a jogsértés; a felróhatóság hiányzott, illetve alacsony fokú volt; a fogyasztók más forrásból is szerezhettek információt; és az eljárás során együttműködő magatartást tanúsított. Kérte negyedlegesen a fenti rendelkezések lehetősége hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását is. Fenntartotta álláspontját, hogy nem keltette hivatalosság látszatát névhasználatával, a közigazgatási eljárásban, illetve az elsőfokú eljárásban e tekintetben előadottakat fenntartotta. Sérelmezte, hogy az alperes e körben a tényállást nem tárta fel. A SAP kivonatok kapcsán állította, hogy az alperesnek új előzetes álláspontot kellett volna készítenie, hogy megfelelően élhessen védekezéshez való jogával. Állította, hogy a postai úton küldött reklámüzenetek tekintetében a helyes nevét használta. Ugyanez vonatkozott álláspontja szerint honlapja kialakítására; és utalt az egyéb pénzügyi intézményekre is. Fenntartotta, hogy a „hivatalos” forgalmazói minősége nem a hivatalosság látszatát, hanem

megbízhatóságát tükrözte. A 10 napos megrendelési határidővel kapcsolatban is fenntartotta álláspontját azzal, hogy az egyéb félreérthető üzenetek tekintetében jogszerűre módosította kommunikációs eszközeit. Hosszan elemezte, hogy a bírságot a felperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 78.§-ának rendelkezéseiben ütköző módon állapította meg, mert csak az ő általa közölt adatokra támaszkodva állapította meg annak mértékét. Az utolsó hitelesen lezárt üzleti év beszámolója egy évvel korábbi, amely a bírságmérték csökkenését kellett volna eredményezze. Az általa csatolt főkönyvi adatok szolgáltatásakor jelezte, hogy azok könnyvizsgálat nélküli, nem végleges adatok. Hangsúlyozta, hogy megítélése szerint az alperes nem tisztázta teljesen a tényállást, és határozata indokolása is jogsértő. Az általa figyelembe venni kért és elmulasztott enyhítő körülményeket is felsorolta.

Az alperesi fellebbezésre vonatkozó ellenkérelmében bejelentette névváltozását; fellebbezése fenntartását, melyet kiegészített; érdemben nyilatkozott az alperesi fellebbezési és fellebbezési ellenkérelmi előadásokra; valamint 3 mellékletet csatolt. Fenntartotta a Ket alapelvi rendelkezéseinek megsértésével kapcsolatban tett kifogásait (jóhiszemű alperesi eljárás hiánya, valóságghü tényállás mellőzése, ügyféli jogok sérelme), és azt a véleményét, hogy az alperesnek legkésőbb az előzetes álláspontban kellett volna értékelnie a felajánlott bizonyítékokat (SAP kivonatokat). Sérelmezte, hogy a SAP kivonatok hitelességét sem a határozatban vitatta alperes, hanem csak a közigazgatási perben. Állította, hogy független jelentéssel támasztotta alá a SAP rendszer zártságát, és ebből következően az általa értékesített termékek mennyiségének, így a limitációk megtartásának valóságát. Utalt a csatolt Limitációs kézikönyvre és részletesen magyarázta a korlátozott darabszámmal kapcsolatos álláspontját. A bírság mértéke kapcsán rámutatott az alperes könyvvizsgáló által hitelesített adatok iránti igényére sérelmezve, hogy vele szemben nem ilyen adatot vett figyelembe.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a felperes fennmaradt kereseti kérelmének elutasításával a felperes teljes keresetének elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévedett amikor az Fttv. 14.§-ában írtakkal szemben elfogadta a perben csatolt SAP kivonatot, mert a törvényi rendelkezés kötelezettségévé teszi a hatóságnak, hogy az eljárás során nem igazolt valóságtartalom esetén az állításokat valótlannak tekintse. Az volt az álláspontja, hogy az Fttv. 14.§-ával szemben a felperes utóbb a perben reklámközlései valóságát már nem bizonyíthatta volna. A bizonyítás körében számos legfelsőbb bírósági, ítéletáblai, illetve kúriai döntésre utalt. Állította, hogy a SAP-kivonatok kapcsán azok csatolásának hiányát kifejezetten értékelte határozatában. Kifejtette álláspontját a felperesi egyes termékek korlátozott darabszáma tekintetében, utalva határozata 130. pontjára is. A felperes által az elsőfokú eljárásban csatolt F/12/A., illetve F/12/B. kivonatokat értékelve az volt az álláspontja, hogy azok összességében mintegy a felében látszanak alátámasztani a felperesi reklámállításokat a határozat által érintett körben.

A felperesi fellebbezésre vonatkozó ellenkérelmében fenntartotta a fellebbezésében foglaltakat és hangsúlyozta, hogy a felperes sem a hivatalosság látszatának keltésével, a névhasználatával, a korlátozott darabszámmal és a kedvezménnyel kapcsolatban sem adott elő a már előadottakon túl újumot. Fenntartotta a határozatában foglaltakat és az elsőfokú

eljárás során előadottakat. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bírság tekintetében, illetőleg az elutasított kereseti kérelmek tekintetében jogszerűen döntött, döntése nem hiányos.

A felperes fellebbezése nem alapos, az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában írtaknak megfelelően a rendelkezésére álló peradatokat és bizonyítékokat egyenként és a maguk összességében értékelve és meggyőződése szerint elbírálva a tényállást döntő részében helyesen állapította meg, és a felperesi kereset részbeni elutasítása tekintetében jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a kereset részben, és mely részében nem teljesíthető. Döntésének e rendelkezéseivel, arra vonatkozó indokolásával a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, ezért azt nem ismétli meg. Hangsúlyozza azonban, hogy a felperes fellebbezésében a keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezésekkel szemben az elsőfokú bíróság mérlegelésének okszerűségét, döntésének jogszerűségét megdöntő érveket felhozni nem tudott.

A felperesi névhasználat kapcsán hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a felperes „Magyar Éremkibocsátó Intézet” névhasználatával reklámozta termékeit és e körülményt nem is vitatta. Az alperesnek, illetve a bíróságnak nem más érem-, vagy éremkibocsátó szervek névhasználatát, hanem a felperesi névhasználatot kellett vizsgálnia. A felperes a jogi személyisége részét képező „Kft.” megjelölést elhagyta, intézetként nevezve magát. Az Akadémiai Kiadó Magyar értelmező kéziszótára szerint az intézet valamely sajátos feladat ellátására szervezett (hivatalos) intézmény. A hivatal közügyeket intéző, irányító intézmény. A magyar nyelv szabályai szerint a felperes a Kft. jogi személyiség jelző, gazdasági társasági formát jelölő kifejezés mellőzésével közügyeket ellátó hivatalként, intézményként tüntette fel magát. Ebből következően a névhasználattal kapcsolatos felperesi érvek nem foghatnak helyt. A felperes továbbá arra sem adott ésszerű magyarázatot – a mai napig sem –, hogy a társasági formát kifejező „Kft.” megnevezést egyáltalán miért mellőzte. Az alperesi fellebbezésre vonatkozó ellenkérelem F/15. számú melléklete a hivatal határozatában és az elsőfokú ítéletben e tárgyban tett megállapításokat mindenben alátámasztja.

Amikor a felperes a „Magyar Éremkibocsátó Intézet” megnevezés mellett azt közölte, hogy egyes nemzeti pénzverdék hivatalos forgalmazója, ugyancsak állami háttér, állami elismertség látszatát keltette. A verde ténylegesen a magyar nyelv ismerete szerint pénzverdét jelent; pénzt az állam szokott veretni, kibocsátani. Az a felperesi hivatkozás, hogy a pénzverdék „hivatalos” forgalmazói minőségének megjelölése a megbízhatóságát jelenti, alaptalan. A hivatalos forgalmazói minőség feltüntetésével a felperes ugyancsak tevékenységének közügybeli háttérét sugallta.

A termékek árának kedvezményes voltával kapcsolatban sem alapos az a felperesi érvelés, hogy az adminisztrációs hibával okozott kommunikációt módosította. A módosítással érintett körben a felperes elismerte a jogsértést; a jogsértés adminisztrációs, fordítási, vagy más háttere az ügy szempontjából közömbös, a jogsértés megállapítása alól nem ment ki. A hivatalosság látszatát keltő név mellett, a kedvezményes ár és a rövid megrendelési határidő

együttes feltüntetésével olyan látszatot keltett a felperes – miként az elsőfokú bíróság is megállapította –, hogy a kedvező ár csak rövid időszakban és gyors rendelés esetén áll rendelkezésre, ezzel pedig a fogyasztót a felperes a gyors döntésre készítette. A gyors döntés önmagában nem hiba, de magában hordozza a tévedés lehetőségét. A határozatban jelzett korlátozott ideig rendelkezésre álló kedvezményes ár (kedvezményes ár, kedvezményes megrendelés 10 napon át) kitétel azt a látszatot keltette, hogy a kommunikációban szereplő egyes termékek, akár a kollekciók első darabja is kedvezményesen csak a jelzett kedvezményezett időponton belül elérhető.

A hivatalosság látszatával, a kedvezményes árral összefüggésben az alperes a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a határozatban álláspontját kifejtette, ezzel indokolási kötelezettségének eleget tett.

Ily módon a felperesnek az elutasított kereseti kérelmek tekintetében felhozott érvei nem vezettek sikerre.

Tévedett az alperes akkor, amikor az Fttv. 14.§-ára alapítottn vitatta a felperes bizonyítási lehetőségét a bírósági eljárás során. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által figyelembe venni kért SAP kivonatokat, kimutatást csatolni engedte. Igaz ugyan, hogy az Fttv. 14.§-a szerint, amennyiben állításai valóságát az eljárás során a fél igazolni nem tudja, úgy azt valótlannak kell tekinteni, miként arra az alperes hivatkozott, azonban ezen törvényen alapuló vélelem a bírósági eljárás során utóbb megdönthető volt. Ezért a bizonyítékok becsatolása helyes volt. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által csatolt SAP kivonatokat, illetve táblázatokat minden értékelés nélkül vette figyelembe, és azokra alapítottn a korlátozott darabszámra vonatkozóan eljárási szabálysértést megállapítva az alperesi határozatot részben hatályon kívül helyezte. A táblázatból, illetve táblázatokból nem állapítható meg, hogy mikor készültek, milyen adatok alapján; alaki hitelességükhöz kétségek férnek, és tartalmukat tekintve – a határozatban jelzett értékhez képest – pontatlan, megbízhatatlan, ellentmondó adatokat tartalmaznak. A nem hiteles, pontatlan, ellentmondó táblázatokból azt a következtetést levonni, hogy téves a határozat azon megállapítása, miszerint a felperes egyes termékei korlátozott elérhetőségével összefüggésben a fogyasztók megtévesztésére alkalmas állításokat tett, nem elégséges. A kimutatásból ugyanis nem állapítható meg, hogy a 2012. szeptember 1. és 2013. június 12. közötti vizsgált időszakban közzétett kommunikációk tekintetében mik a valós adatok. A felperes a védekezéshez való jogával élhetett, keresettel élt. Sem az alperes, sem a bíróság számára a határozat szerint jogsértőnek minősített reklámállítások körében áttekinthető, hiteles kimutatást nem csatolt. Nem hiteles, pontatlan, ellentmondó kimutatásra pedig az alperesi határozat jogszerűtlenségét alapítani, és így a határozatot e körben részben hatályon kívül helyezni nem lehet.

Tévedett a felperes, amikor a hivatkozott jelentésre és Limitációs kézikönyvre alapítottn azzal érvelt, hogy a zárt SAP rendszer állításait a korlátozott darabszám tekintetében alátámasztja; az eltérések pedig magyarázhatók. Az alperes azt róta a felperes terhére, hogy egyes termékei korlátozott elérhetőségével összefüggésben megtévesztésre alkalmas állításokat tett. Azt kifogásolta, hogy a korlátozott darabszámra, kedvezményes árra, készlet

mértékére, rövid megrendelési időre vonatkozó kifejezésekkel – a hiba lehetőségét hordozó – gyors döntésre készítette a fogyasztókat. Nem a limitáció megtartását vizsgálta az alperes, hanem a felperes termékekkel, a korlátozott darabszámmal kapcsolatos kommunikációt. Ezért a felperesnek nem a rendelés, értékesítés mértékét kellett igazolnia (amit rendelt, összességében pont annyit adott el), hanem a reklámállítás korabeli valóságtartalmát. A tájékoztatás valóságát a reklám közzétételekor már meglévő adatokkal lehet jogszerűen alátámasztani; ilyen adatokat a felperes a mai napig nem igazolt. Az F/12/A. számú melléklet szerint például a Washington elnöki egydollárosra limit nem volt, de a Bécsi Filharmonikusokra sem.

Egyetértett az elsőfokú bírósággal a törvényszék abban, hogy amennyiben kétség merül fel valamely jogsértő magatartás kapcsán, és az kihatással van a bírság mértékére, úgy akár a bírság helyes megállapítása esetén is szükséges lehet a határozat bírságra vonatkozó rendelkezéseinek a hatályon kívül helyezése. A másodfokú bíróság álláspontja azonban az, hogy a korlátozott mennyiségre vonatkozó körben sem igazolta a felperes az alperesi határozat jogsértő voltát, e körben tehát az alperesnek az eljárás folytatására, a tényállás további tisztázására való kötelezésének nem volt helye. Ebből következően viszont a határozatnak a helyesen megállapított mértékű bírság tekintetében való hatályon kívül helyezésére sem kerülhetett sor. A bírság mértékkel kapcsolatos felperesi érvek minden alapot nélkülöznek. A törvény az előző évi nettó árbevétel 10%-ában határozza meg a bírságmaximumot. Amennyiben a fél e körben nyilatkozott, bejelentéssel élt, és bejelentését a hatóság kétség nélkül hivatalosnak fogadja el, hiteles közlése alapján a bírságmértéket megállapíthatta (a bírság felső határát értékelve). A felperes azon hivatkozása, hogy nem hiteles adatokat közölt, csak akkor eredményezhette volna a bírság esetleges megváltozását, ha az általa hivatkozottaknak megfelelően hiteles, auditált kisebb mértékű nettó árbevételt igazol. Az általa közölttől eltérő, alacsonyabb mértékű hiteles előző évi nettó árbevétel hiányában e körben az általa előadottak a bíróság előtt nem foghatnak helyt. A bírság mérséklésére pedig az általa fellebbezésben előadott körülmények nem vezethettek. A 2011-ben létrehozott felperes már 2012-ben jogsértő magatartást tanúsított, jogsértést követett el; nem csekély súlyú, hanem nagyon súlyos jogsértést követett el, amikor önmagának és tevékenységének hivatalos látszatát, közfeladat ellátását sugallta. A felróhatóság hiánya, illetve alacsony foka pedig szóba sem jöhet. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes magatartása súlyosan felróható volt, nem felelt meg az általában elvárható magatartási mércének, a társadalom értékítéletébe ütköző. Nem elfogadható egy nem hivatalos szervnek azt a látszatot keltenie, hogy hivatalos szervként közfeladatot lát el. A más forrásból történő tudomásszerzés, illetve az eljárás során tanúsított együttműködő magatartás ugyancsak nem eredményezheti számottevő módon a bírság mérséklését. Az utóbbi körben az együttműködés az eljárás alá vont ügyfél törvényi kötelezettsége. A törvényi kötelezettséget meghaladó mértékű együttműködést a felperes nem igazolt.

Mindezek folytán a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján részben megváltoztatta, a felperes keresetét fennmaradó részében – a korlátozott elérhetőségre és a bírságra vonatkozó rendelkezések tekintetében is – elutasította, egyebekben a keresetet elutasító rendelkezései tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A perveztes felperest a törvényszék a Pp. 78.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte az alperes első- és másodfokú eljárásban felmerült együttes perköltségének a megfizetésére. Ezt meghaladóan a perveztest felperest a törvényszék a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (1) bekezdése és 42.§-ának (1) bekezdése alapján megállapított mértékű további kereseti illeték, valamint a 39.§ (1) bekezdése és 46.§-ának (1) bekezdése alapján megállapított mértékű fellebbezési illetéknek az állam javára való megfizetésére.

Budapest, 2016. évi március hó 23. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke, előadó dr. Vitál-Eigner Beáta s.k. bíró
dr. Bacsa Andrea s.k. bíró